

“Postajanje Kazakstankom”

Klaudija Valbuena nikada nije sanjala da će živjeti u mjestu toliko dalekom od njezinog rodnog Čilea. Stigla je u Almaty prije više od 10 godina kako bi pocela rad Opusa Dei u Kazakstanu. “Postajanje Kazakstankom” bio je dugotrajan proces, ali ona se već osjeća kao pola Kazakstanka.

25.05.2010.

„Ima ljudi koji imaju pustolovan duh. Ja ne. Bila sam jako sretna živeći u Italiji, kada sam pozvana da idem u Kazakstan. Vidjela sam da to nije nemoguće i pomislila, 'sjajno, ajmo'", prisjeća se Klaudija.

“Postati Kazakstanka je stvaran proces kulturne, tjelesne i psihološke promjene koji zahtijeva otvorenost i fleksibilnost. Kazakstan je zemlja s nomadskim korjenima gdje više od 130 etničkih skupina živi zajedno, s kulturom koja je ujedno i orijentalna i sovjetska (bili su pod vlašću careva, a onda i komunizma).”

„Za mene je sve drugačije: hrana, klima, način na koji ljudi komuniciraju, zaštitnički prema svojoj privatnosti, a ipak otvoreni i gostoljubivi.” Većinu populacije čine Muslimani, međutim tamo je također i ruska ortodoksna crkva. Katolici su manjina i proces evangelizacije počinje, prirodno, kroz razgovor.

„Ljudi imaju malo vjerske kulture; postoji strah kad je u pitanju razgovor o tim pitanjima, iako vide potrebu za Bogom u svojim životima,“ rekla je Klaudija. „Polagano, duhovnost sv. Josemarie postaje razumljiva. Ključ je u tome da se ljudi osjećaju jako slobodnima, i približe se vjeri jer to slobodno žele.

Na zahtjev Ivana Pavla II.

Dolazak Opus Dei u zemlju bio je izravna želja Pape Ivana Pavla II, koji je posjetio Astanu, trenutni glavni grad, 2001 godine,“ govori Klaudija.

Doista, na savjet Pape Ivana Pavla II, kazakstanski biskup je 1994. razgovarao s Prelatom Opus Deia jer je trebao instituciju koja se može fokusirati na obrazovanje i rad s mladima u zemlji. Zahtjev je ostvaren 1997. godine kada su prvi članovi Opus Deia stigli u Almaty, najveći grad u zemlji.

Prva stvar koju su Klaudija i njezini prijatelji učinili kada su 1998. godine došli u Kazakstan je traženje mjesta za život i posla. Kada se zaposlila kao učiteljica engleskog jezika, Klaudija je počela učiti dva službena jezika, ruski i kazakstanski, koji je imao turske korijene.

Počela sam predavati engleski u poslovnoj školi KIMEP u Almatyu koja je bila jedna od prvih za pripremanje mladih profesionalaca za rad u nastajućoj tržišnoj ekonomiji. Danas svi imamo drugačije poslove, a troje od mladih članova će ovdje započeti svoj studij,“ kaže Klaudija.

Planovi i snovi

Glavni projekt apostolata koji još traje je edukacijski centar za zdravstvene usluge. „Želimo pomoći ljudima da shvate da su služenje i rad u domu nešto važno za društvo, jer tijekom godina u komunizmu

tome nije dana nikakva vrijednost, osim u posebnim prilikama,“ objašnjava Klaudija. Trenutno su u fazi prikupljanja sredstava i čekanja građevinskih dozvola u svrhu započinjanja gradnje.

U posljednjih deset godina, sljedbenici Prelature bavili su se odgojem žena s društvenog i sociološkog aspekta, s otvorenošću prema svim područjima zajednice, i s ciljem prenošenja dobrih ideja o obiteljskim vrijednostima i socijalnim inicijativama.

Što se tiče apostolata, Klaudija objašnjava da „on se vrši kroz prijateljstvo; kada ljudi vide kako živimo, zainteresiraju se za Boga i za posao koji radimo. Naši prijatelji s vremenom shvate da nešto nedostaje u njihovim životima, i da može može postojati nadnaravno značenje u svemu što rade.“

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hr-hr/article/postajanje-kazakstankom/](https://opusdei.org/hr-hr/article/postajanje-kazakstankom/)
(21.04.2025.)